

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Krejsové a soudkyň JUDr. Aleny Fintové a JUDr. Ireny Paterové v právní věci

žalobce: **M** [redacted] **Č** [redacted], IČ [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Poláčkem
sídlem náměstí Republiky 53, 530 02 Pardubice

proti
žalované: **CETINA a KENAUR s. r. o.**, IČ 26315114
sídlem Vřesová 494, 330 08 Zruč-Senec
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Kuhajdou
sídlem U Zvonu 142/11, 301 00 Plzeň

o zaplacení 977 589 Kč s příslušenstvím

o odvolání do rozsudku Okresního soudu Plzeň-sever, č. j. 308 C 62/2015-279, ze dne 18. 7. 2018

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II., pokud jím byla zamítnuta žaloba v rozsahu částky 229 363,70 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % od 22. 12. 2014 do zaplacení, se mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 229 363,70 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % od 22. 12. 2014 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II., pokud jím byla zamítnuta žaloba o zaplacení částky 324 995,60 Kč se zákonným úrokem z prodlení 8,05 % z částky 23 000 Kč od 2. 10. 2014 do zaplacení a z částky 301 996 Kč s úrokem z prodlení 8,05 %

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Mojžíšová.

od 19. ledna 2015 do zaplacení, v tom správném znění potvrzuje.

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení za řízení před soudy obou stupňů ve výši 147 288 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uložil soud prvního stupně žalované povinnost zaplatit žalobci částku 423 229,70 Kč s úrokovým příslušenstvím ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Žalobu v částce 574 359 Kč s 8,05 % zákonným úrokem z prodlení z částek 23 000 Kč od 2. 10. 2014 do zaplacení, 229 363,70 Kč od 22. 12. 2014 do zaplacení a 229 363,70 Kč od 22. 12. 2014 do 31. 3. 2015 zamítl (výrok II). Výrokem III rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 48 129 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalované. V odůvodnění odkázal na žalobní tvrzení o tom, že žalobce se žalobou doručenou soudu dne 5. 6. 2015 ve znění změny ze dne 16. 6. 2015 domáhal zaplacení žalované částky se zákonným úrokem z prodlení z částky 92 000 Kč od 2. 10. 2014 do zaplacení, z částky 124 866 Kč od 27. 10. 2014 do zaplacení, z částky 458 727,40 Kč od 22. 12. 2014 do zaplacení a z částky 301 996 Kč od 19. 1. 2015 do zaplacení s odůvodněním, že jako zhotovitel uzavřel s žalovanou dne 16. 6. 2014 jako objednatel smlouvu o dílo č. 9/2014. Předmětem díla vymezeném v článku II. odst. 1 smlouvy bylo provedení dlaždičských a stavebních prací na SOF 1.2 komunikace a zpevněné plochy (ABC a parkoviště) v rozsahu v tomto článku uvedeném na „pěší zóně – Třída Míru, Pardubice“. Cena díla byla sjednána v částce 6 342 246,50 Kč včetně DPH. Platební podmínky byly sjednány v čl. IV. smlouvy tak, že fakturace bude prováděna vždy po 21 pracovních dnech na základě potvrzeného soupisu provedených prací se splatností faktur 30 dnů. Závěrečná faktura měla být vystavena do 15 dnů ode dne předání kompletního díla a odstranění vad a nedodělků. Zálohy nebyly poskytovány. Žalobce prováděl dohodnuté dílo a fakturoval dílo v souladu s ujednáním smlouvy o dílo vždy po 21 dnech na základě potvrzeného soupisu prací, a to buď stavbyvedoucím žalovaného, nebo ve stavebním deníku, nebo přímo na vystavené faktuře. Poslední čtyři žalobcem vystavené faktury nebyly žalovanou zčásti či zcela uhrazeny. Z faktury č. 31/14 se splatností 1. 10. 2014 nebylo uhrazeno 90 000 Kč, z faktury č. 34/2014 splatné dne 26. 10. 2014 nebylo uhrazeno 124 866 Kč, z faktury č. 39/2014 splatné ke dni 21. 12. 2014 znějící na částku 458 727,40 Kč nebylo uhrazeno ničeho a ničeho nebylo uhrazeno ani z faktury č. 43/2014 splatné ke dni 18. 1. 2015 znějící na částku 301 996 Kč. Žalovaná odmítala žalované částky uhradit, v závěru prováděných pracích znemožnila žalobci dokončení předmětu díla, aniž by jakýmkoliv způsobem ukončila smlouvu o dílo, a zadala dokončení dlaždičských prací jinému subjektu.
2. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s odůvodněním, že účastníci uzavřeli dne 16. 6. 2014 smlouvu o dílo tak, že v sektoru A se lhůtou plnění do 31. 8. 2014, v sektoru B se lhůtou plnění do 12. 10. 2014, v sektoru C a na parkovišti se lhůtou plnění do 30. 9. 2014. Dílo mělo být součástí plnění žalované vůči obchodní společnosti SYNER, s. r. o., k němuž byla žalovaná zavázána smlouvou o dílo ze dne 26. 3. 2014 ve znění dodatku. Žalobce dílo řádně neprováděl, vady jím provedených prací, které mu byly vytýkány, neodstraňoval. Dílo ve lhůtách dle smlouvy o dílo nedokončil a žalované nepředal ani k převzetí díla žalovanou nevyzval. K posouzení kvality díla žalobce zadala žalovaná zpracování znaleckého posudku znalci Vlastimilu Svobodovi a z jeho posudku vyplývá, že dílo nebylo prováděno s potřebnou péčí, nebylo schopno dalšího užívání a vadně provedené práce mohly v některých případech zapříčinit i pád chodce. Žalobce rovněž nedostatečně zajišťoval kapacity na staveništi a neplnil harmonogram prací. Provádění části díla, sektor C a parkoviště, žalobce do dne 25. 9. 2014 vůbec nezahájil. Žalovaná proto byla nucena chybějící výkony a opravy díla v sektoru A a B zajistit rovněž náhradním způsobem. K nároku žalobce na zaplacení částky 92 000 Kč vyplývajícího z faktury č. 31/2014 žalovaná uvedla, že z této faktury nevyplývá, z jakého důvodu byla tato částka žalované vyúčtována. K nároku z faktury č. 34/2014 žalovaná uvedla, že fakturované práce vykazovaly vady a nedodělky, které žalovaná vytkla žalobci sděleními ze dne 7. 10. a 20. 10. 2014 a které žalobce ani po opakovaných

výzvách neodstranil. K nároku žalobce vyplývajícího z faktury č. 39/2014 žalovaná uvedla, že tato faktura byla vrácena žalobci dopisem ze dne 10. 11. 2014, neboť provedení prací touto fakturou nebylo zástupcem žalované z důvodu velkého rozsahu vad potvrzeno. Jako nedůvodný shledal rovněž požadavek žalobce na zaplacení fakturované částky fakturou č. 43/2014, která byla rovněž vrácena žalobci, neboť provedení prací touto fakturou vyúčtovaných nebylo zástupcem žalované potvrzeno. Poukázáno, že žalobci bylo uhrazeno celkem 1 241 407 Kč, práce vykazovaly vady a cena prací prováděných žalobcem řádně činí 640 585 Kč, z čehož plyne, že žalobce dluží žalované nejméně částku 690 822 Kč. Žalovaná v rámci procesní obrany uplatnila k započtení proti pohledávce žalobce nárok na zaplacení smluvní pokuty v celkové výši 6 252 108,84 Kč (žalobci vyúčtoval smluvní pokutu za neprovedení části díla – sektorů A a B částku 1 484 833,38 a za prodlení s provedením celého díla částku 4 767 275,46), a to ve výši, ve které by soud pohledávku žalobce uznal.

3. Soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování, a to nejen listinami, ale i výslechy svědků a jednatele žalované společnosti a po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že účastníci uzavřeli smlouvu o dílo podle § 2586 a násl. obchodního zákoníku. V ustanovení IV. smlouvy o dílo sjednali, že cena díla bude placena měsíčně v závislosti na provedených pracích a dle soudu tak není pro vznik práva na zaplacení ceny díla rozhodující provedení díla (rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 32 Odo 543/2002 Sb.). A uzavřel, že pokud byl rozsah prací žalovanou schválen, bez ohledu na případné vady části díla, vzniká žalobci nárok na zaplacení sjednané ceny díla. S ohledem na tento svůj závěr soud vyhověl žalobě, pokud jde o fakturu č. 34/2014, kterou žalovaná nezaplatila v rozsahu částky 124 866 Kč. Rozsah prací u této faktury byl odsouhlasen svědkem H██████████ zápisem ve stavebním deníku a svědek H██████████ to také ve své výpovědi potvrdil. Pokud jde o fakturu č. 31/2014, u níž nezaplatila žalovaná částku ve výši 92 000 Kč, bylo v rámci provedeného dokazování zjištěno, že jde o vyúčtování kompenzací za nepřipravenost povrchu k pokládce dlažby, když připravenost povrchu k pokládce měl na starosti generální zhotovitel SYNER, s. r. o. Soud měl z výpovědi žalovaného ze zápisu ze stavebního deníku prokázáno, že mezi účastníky došlo k dohodě, resp. odsouhlasení kompenzací ve výši 23 000 Kč za každý den. Nicméně v předmětné věci byly zápisy ve stavebním deníku prokázáno, že v období od 1. 8. 2014 do 25. 8. 2014 byly odsouhlaseny jen kompenzace za tři dny po 23 000 Kč, soud proto shledal nárok žalobce důvodným jen do výše 69 000 Kč.
4. Dále soud v odůvodnění uvedl, že v čl. XI. odst. 2 smlouvy o dílo bylo sjednáno právo odstoupení objednatele pro případ prodlení zhotovitele delší než 15 dnů. V čl. V. odst. 11 smlouvy pak bylo sjednáno, že v případě prodlení platby delší než 5 dnů odstupuje dodavatel (tedy žalobce jako zhotovitel) od smlouvy o dílo. Toto odstoupení nebylo sjednáno jako právo zhotovitele, které v případě splnění podmínek může nebo nemusí využít, ale jako automatické odstoupení. Neuhrazení celé částky dle faktury č. 31/2014 (kompenzace za nepřipravenost povrchu k pokládce) splatné dne 1. 10. 2014, které bylo delší než 5 dní, mělo za následek odstoupení od smlouvy ke dni 6. 10. 2014. S přihlédnutím k tomuto závěru soud, pokud jde o fakturu č. 39/2014, shledal nárok žalobce důvodným pouze do výše 50 % této faktury, která zněla na částku 458 727,40 Kč s odůvodněním, že činnost uvedená na faktuře byla prováděna zčásti před odstoupením žalobce od smlouvy a zčásti po odstoupení žalobce od smlouvy (od 7. 10. 2014 do 25. 10. 2014) a žalobci vznikl nárok na vydání bezdůvodného obohacení za dílo fakticky předané žalované po odstoupení od smlouvy s přihlédnutím k jeho kvalitě. Vzhledem k tomu, že z výpovědi svědka M██████████, který prováděl stavební dozor města Pardubice, vyplynulo, že kvalitu prací žalované potažmo žalobce neshledal v pořádku, soud konstatoval, že nebylo možno přesně posoudit kvalitu provedeného díla v rozhodném období, a výši nároku by bylo možno zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo vůbec, určil soud výši nároku v souladu s § 136 o. s. ř. podle své úvahy a rozhodl, jak shora uvedeno. Pokud jde o fakturu č. 43/2014 dospěl soud k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaná potvrdila rozsah prací uvedených na faktuře. Nárok tak dle soudu není důvodný. O náhradě nákladů řízení pak bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když úspěšnější byla z procesního hlediska žalovaná.

5. Proti rozsudku podal žalobce včas odvolání, které směřovalo do výroku II a výroku III o náhradě nákladů řízení. Uvádí, že je přesvědčen, že soud prvního stupně provedl vyčerpávající důkazní řízení, dovedl však nesprávné právní závěry, pokud žalobu zčásti zamítl. Žalobce se předně neztotožňuje se závěrem soudu, že od uzavřené smlouvy o dílo bylo odstoupeno a že žalobce prováděl dílo bezesmluvně. Žalobce nesouhlasí s tím, že by uzavřená smlouva o dílo byla neplatná, že by takový závěr bylo možno dovodit z ujednání čl. V. odst. 11 smlouvy o dílo. Podle žalobce je toto ujednání neurčité, nesrozumitelné a zmatečné. Nezahrnuje do článku smlouvy označeného jako „sankce a smluvní pokuta“. Je pak otázkou, k jakým platbám se toto ujednání vztahuje, systematicky není řazeno v části „cena díla“ nebo „placení a platební podmínky“. Bylo prokázáno, že nejasným je i označení toho, kdo podle tohoto ujednání odstupuje od smlouvy o dílo, neboť ve smlouvě je uvedeno označení „dodavatel“, takové označení se vymyká z celého textu uzavřené smlouvy o dílo, neboť smluvní strany jsou jednoznačně bez dalšího označovány – žalovaný jako „objednatel“ a na druhé straně žalobce jako „zhotovitel“. V dané souvislosti není zřejmé, kdo by měl být dodavatelem. Dále žalobce zdůrazňuje, že nelze vyložit ani výraz „odstupuje od smlouvy“. Podle názoru žalobce nemohla smlouva automaticky zaniknout v důsledku prodlení s platbou, protože by bylo třeba právního úkonu dodavatele (nevíme však, o koho se jedná). Odstoupení od smlouvy je jednostranným právním úkonem a takový postup by vyžadoval právní úkon týkající se odstoupení, které by muselo být provedeno písemně a muselo by být zasláno a doručeno druhé smluvní straně. I v případě, že by soud považoval uzavřenou smlouvu o dílo za neplatnou, lze ve věci rozhodnout na základě provedených důkazů. Rozsah díla vyplývá z rozsahu díla uvedeného na vystavených fakturách. O provedeném rozsahu díla není pochyb, protože podklady pro fakturaci byly vždy odsouhlaseny druhou stranou, tj. [redacted] žalované M [redacted] H [redacted]. Žalobce dílo neprováděl bezesmluvně. Dále uvádí, že nesouhlasí s tím, že by prováděl dílo nekvalitně nebo že by byl s provedením díla v prodlení. Pokud jde o prodlení, žalobce poukazuje na skutečnost, že dílo bylo započato s téměř dvouměsíčním zpožděním. Tuto skutečnost potvrzuje i [redacted] žalované M [redacted] H [redacted]. V dané věci je dále nepochybné, že k provedení díla byla dodávána nekvalitní řezaná dlažba, původní zadání spočívalo v tom, že dlažba bude položena beze spár, avšak technicky s ohledem na kvalitu materiálu takový postup nebyl možný. Tyto skutečnosti byly žalované známy, byl s nimi nepochybně seznámen i [redacted] žalované M [redacted] H [redacted], který doporučil žalobci, aby si opatřil znalecký posudek, který prokáže nekvalitu dlažby a nemožnost jejího provedení beze spár. Právě z tohoto důvodu byl opatřen znalecký posudek Ústavu stavebního zkušebnictví s. r. o., v němž dospěl ústav k závěru, že dlažbu lze položit pouze se spárami v rozmezí 4 – 7 mm a z tohoto důvodu musela být již položená dlažba přeložena. Ani po faktickém zahájení prací žalovaná nevytvořila připravenost podkladu pro její položení. Zdůrazňuje, že podklad pro její položení zajišťoval generální zhotovitel firma SYNER, s. r. o. Pokud jde o závěr soudu, že nárok žalobce je třeba zkrátit pro nekvalitu provedení díla, eventuálně zpoždění, nelze s takovým závěrem soudu prvního stupně souhlasit. Po celou dobu provádění díla žalovaná žalobci nekvalitní provedení díla nevytýkala. První písemná výtka byla učiněna v době, kdy byla žalovaná v prodlení s úhradou vystavených faktur, které jsou předmětem tohoto řízení. Žalovaná takové skutečnosti nemohla žalobci vytýkat jednak z toho důvodu, že prodlení díla bylo způsobeno pozdním zahájením prací, téměř o dva kalendářní měsíce, a na stavbu byla dodávána nekvalitní dlažba. V každém případě fakturace žalobce probíhala tak, že rozsah a kvalitu díla mu odsouhlasil zástupce žalovaného [redacted] M [redacted] H [redacted] a do doby, než udělil souhlas k fakturaci, nebylo provedené dílo žalobcem fakturováno. Souhlas s fakturací u každé jednotlivé faktury byl opatřen podpisem [redacted] žalované M [redacted] H [redacted]. Na faktuře č. 39/2014 znějící na částku 458 727,40 Kč je podpis [redacted] M [redacted] H [redacted] přímo na faktuře. Na některé z vystavených faktur, a to č. 31/2014 a č. 34/2014 bylo částečně plněno. Žalobce má zato, že z tohoto postupu žalované lze dovodit, že uplatněný nárok v těchto fakturách uznala. I pokud by snad měl obstát závěr o bezesmluvním provedení díla, jeho rozsah je zřejmý z vystavených faktur, které byly co do obsahu odsouhlaseny žalovanou. Cena případného bezesmluvního díla je rovněž nesporná, neboť sporné strany se

shodly na tom, že lze vycházet z cen uvedených ve smlouvě o dílo. Závěrem uvedl, že nebýt zpoždění v předání staveniště pro provedení díla a nebýt skutečnosti, že byla dodávána nekvalitní dlažba pro jeho provedení, nedocházelo by k eventuální diskuzi o kvalitě díla. O tom, že dílo bylo řádně provedeno, svědčí i skutečnost, že dílo, tj. dlažbu, převzal bez výhrad investor město Pardubice. Navrhl změnu napadeného rozhodnutí.

6. Proti rozsudku podala včas odvolání rovněž žalovaná, a to do výroku I a III o náhradě nákladů řízení. Uvádí, že nesouhlasí se závěrem soudu uvedeným pod bodem 31 napadeného rozsudku, že nárok na zaplacení ceny díla nebo jeho části vznikl žalobci okamžikem, kdy žalovaná odsouhlasila provedení prací žalobcem. Poukazuje v tomto na čl. VII. odst. 3 smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení, v níž se títo dohodli, že žalovaný je povinen zaplatit cenu díla žalobci pouze v případě, že dílo bude žalobcem řádně provedeno. Dle § 2604 občanského zákoníku je dílo provedeno, je-li dokončeno a předáno. V článku IX. odst. 2 smlouvy se žalobce a žalovaná dohodli, že o předání a převzetí celého díla bude vyhotoven předávací protokol. K provedení díla, na které strany smlouvy v čl. VII. odst. 3 smlouvy vázaly vznik nároku žalobce na zaplacení ceny díla, mohlo podle čl. IX. odst. 2 smlouvy dojít pouze předáním a převzetím celého díla. Lhůta pro provedení celého díla mezi stranami byla sjednána v čl. VI. odst. 1 smlouvy do 12. 10. 2014. V této lhůtě však žalobce dílo neprovedl a k naplnění podmínek pro zaplacení ceny díla ze strany žalované nedošlo. Závěr soudu, že žalobci vznikl nárok na zaplacení ceny díla schválením soupisů žalobcem provedených prací, je v příkrém rozporu s vůlí stran smlouvy, vyjádřenou v ujednání VII. odst. 3 smlouvy. Taktéž s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 32 Cdo 2399/2012, žalovaná uzavírá, že žalobce se nemohl do doby předání a převzetí díla jakékoliv úhrady ceny díla domáhat. Dle žalované v ustanovení čl. IV. smlouvy, ze kterého soud dovozuje povinnost žalované platit žalobci částky na žalobcem vystavené faktury, povinnost žalované platit průběžně cenu díla sjednána nebyla a toto ujednání smlouvy nelze za dohodu o úhradě ceny díla považovat. Pokud žalobce žalované dílčí faktury v průběhu provádění díla podle čl. IV. odst. 1 smlouvy vystavoval, byl si jako podnikatel vědom skutečnosti, že nárok na jejich zaplacení mu podle čl. VII. odst. 3 smlouvy může vzniknout teprve řádným provedením díla. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 32 Odo 543/2002, na něž soud odkázal, je nepřiléhavé. Žalovaná se neztotožňuje ani se závěrem soudu ohledně nároku žalované na úhradu smluvních pokut. Soud pod bodem 37 napadeného rozsudku sice správně konstatuje, že v čl. V. odst. 2 smlouvy o dílo smluvní pokuta „... sjednána za porušení povinnosti zhotovitele předat objednateli provedené dílo nebo dílčí část díla do dat uvedených v čl. VI., kde jsou sjednány lhůty plnění“, ale okamžik vzniku nároku žalované na zaplacení smluvních pokut žalobcem již v rozporu s čl. V. odst. 2 smlouvy nevázal na lhůty pro provedení části díla sjednané v čl. VI. odst. 1 smlouvy, ale vztáhl jej pouze k čl. VI. odst. 4 smlouvy. Podle přesvědčení žalované se soud dopouští nesprávného právního posouzení věci, když ze samotného znění smlouvy je nepochybné, že vznik nároku na smluvní pokutu podle čl. V. odst. 2 smlouvy se váže na porušení povinnosti provést dílo, nebo jeho části, do všech dat dohodnutých v čl. VI. odst. 1 smlouvy. Úvaha soudu o stanovení počátku běhu lhůt smluvních pokut v důsledku přerušování provádění díla z důvodu na straně žalované je v rozporu se smlouvou, s provedenými důkazy i s vůlí účastníků. Dále uvádí, že smluvní strany si v čl. VI. odst. 2 smlouvy ujednaly, že žalovaná předá staveniště žalobci do 1. 7. 2014. Ze stavebního deníku vyplývá, že žalobce prováděl práce na stavbě již 30. 6. 2014, kdy pokládal obrubníky. Poznámka uvedená ve stavebním deníku, že došlo k týdennímu zpoždění, je ve světle povinnosti žalované předat staveniště žalobci do 1. 7. 2014, kterou žalovaná zjevně splnila, zcela irelevantní. Poukázala, že strany ve smlouvě sjednaly v čl. VII. odst. 4 jako podmínku prodloužení doby provedení díla, tedy i jeho částí, uzavření písemného dodatku ke smlouvě; takový dodatek uzavřen nebyl. Ve světle uvedeného má zato, že její námitka započtení je námitkou důvodnou a soud měl započíst nárok žalované ze smluvní pokuty proti nároku žalobce ve výši, v jaké by případně nárok žalobce uznal. K nároku žalobce na úhradu částky 92 000 Kč z faktury č. 31/2014 jako kompenzace za nepřipravenost stavby uznaného soudem ve výši 69 000 Kč, žalovaná uvedla, že žádná náhrada kompenzací ve smlouvě sjednána nebyla, že cena díla byla ve smlouvě stanovena dohodou jako nejvýše přípustná a že

žalobce na jednání soudu dne 19. 8. 2016 popřel, že by se jakékoliv dohody o úhradě kompenzací účastnil. Dospěl-li soud k závěru, že žalobce od smlouvy odstoupil, byl povinen posuzovat oprávněnost nároku žalobce podle čl. XI. odst. 15 smlouvy, v němž se žalobce a žalovaná dohodli, že po odstoupení žalobce od smlouvy žalobce předá žalované protokolárně dílo v rozsahu, v jakém se do odstoupení od smlouvy nacházelo a žalovaná za takový rozsah zaplatí žalobci podle jednotkových cen dohodnutých ve smlouvě. Hmotněprávní podmínkou předání a převzetí díla v rozsahu do odstoupení od smlouvy, by byl předávací protokol o předání a převzetí díla v rozsahu do odstoupení od smlouvy. Takový protokol neexistuje. Pokud jde o fakturu č. 34/2014 znějící na částku 124 866 Kč, žalovaná nesouhlasí se závěrem soudu, že jde o nárok oprávněný. S odkazem na již uvedené opakuje, že žalobce dílo řádným způsobem neprovedl a žalované nepředal. Ohledně nároku žalobce z faktury č. 39/2014 znějící na částku 458 727,40 Kč žalovaná uvádí, že ani tento nárok není nárokem oprávněným, neboť žalobce pro žalovanou dílo řádně neprovedl a postupem podle čl. IX. smlouvy jej žalované nepředal. Dospěl-li soud k závěru, že žalobci náleží sjednaná část díla za dobu do odstoupení od smlouvy, a proto přiznal žalobci 50 % vyfakturované částky 458 727,40 Kč, mimo jiné upozorňuje, že v případě neplatné smlouvy o dílo, spočívá bezdůvodné obohacení objednatele ve zhotovení díla v kvalitě, která může bezdůvodné obohacení objednatele založit. Majetkovým vypořádáním tohoto prospěchu přitom není peněžitá částka, která odpovídá částce vynaložené na zhotovení díla, ale peněžitá náhrada odpovídající skutečnému majetkovému prospěchu objednatele díla s přihlédnutím k nejmenším možným nákladům. Při určení skutečné hodnoty bezdůvodného obohacení není rozhodující, jakou hodnotu ochuzený pozbyl, ani jakou částku obohacenému vyúčtoval, ale jakou hodnotu obohacený skutečně nabyl. Základem stanovení výše bezdůvodného obohacení je předmět bezdůvodného obohacení. Z důkazů provedených v řízení jednoznačně vyplývá, že dílo, které žalobce na stavbě provedl, nebylo schopno vůbec sloužit svému účelu. Poukázala, že celková cena řádně provedených prací žalobcem, určená odkazem na rozpočet dohodnutý mezi stranami činí 477 362,15 Kč, přitom z výpisu z bankovního účtu vyplývá, že žalovaná zaplatila žalobci na jím vystavené faktury částku 1 271 407 Kč. Zdůraznila, že žalobce neprokázal rozsah plnění, které v době po odstoupení od smlouvy žalované poskytl. Z důkazů provedených soudem vyplývá, že práce byly provedeny neodborně a vadně, nebylo je možné pro účely díla vůbec použít. Poukázáno, že ač k tomu byl žalobce povinen, žalobce ani na výzvu soudu nedoložil oprávněnost svého nároku z bezdůvodného obohacení, nenavrhoval provedení žádného důkazu v tomto směru, např. znaleckým posudkem, a břemeno důkazu tak neunesl. Neunesení důkazního břemene žalobcem ve vztahu k předmětu bezdůvodného obohacení a jeho výše není důvodem pro použití § 136 občanského soudního řádu. Žalovaná důrazně upozornila, že i za situace, kdy soud nároky žalobce uplatněné v řízení jako oprávněné uznal, tyto zanikly započtením smluvních pokut a náhrady škody uplatněnými žalovanou v rámci procesní obrany a soud měl v rozsahu, v jakém tímto započtením pohledávky žalobce zanikly, žaloby zamítnout. V neposlední řadě žalovaná napadá rozhodnutí soudu o náhradě nákladů řízení, když má zato, že soud prvního stupně určil celkový počet provedených úkonů právního zástupce žalované odlišně od specifikace, kterou žalovaná soudu doložila. Poukazuje, že soud nepřiznal žalované náhradu nákladů řízení za úkony provedené podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu spočívajících v poradách s klientem, jejichž délka přesahovala jednu hodinu ve dnech 27. 3. 2015, 25. 5. 2016, 16. 8. 2016, 28. 7. 2017, 24. 5. 2018. A dále uvedla, že není zřejmé, z jakého důvodu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkony provedené dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu spočívajícího v nahlížení do spisu, když právním zástupcem bylo provedeno nahlížení do spisu ve dnech 18. 8. 2016, 25. 1. 2017, 30. 1. 2017, 11. 5. 2017, 5. 10. 2017, 9. 3. 2018 a 24. 7. 2018. Rovněž poukázala, že soud prvního stupně nevysvětlil, proč nepřiznal ani celou náhradu nákladů za účast na jednání před soudem, když za účast na jednání soudu konaném dne 8. 4. 2016 přiznal žalované pouze náhradu za jeden úkon, namísto požadovaných dvou, a za účast na jednání před soudem konaném 19. 8. 2016 platí totéž. Obě jednání trvala déle než 2 hodiny a soud neměl důvod nepřiznat žalované jím požadovanou náhradu nákladů řízení. Soud podle názoru žalované pochybil též ve vztahu k nároku na náhradu nákladů řízení podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu zahrnující

písemná podání nebo návrhy ve věci samé provedené právním zástupcem žalované 12. 5. 2016 a 15. 6. 2016. Ze všech uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně přezkoumal a po provedeném přezkumu změnil rozsudek ve výroku I tak, že žalobu v částce 423 229,70 Kč s úrokovým příslušenstvím zamítne. Žalovaná navrhl změnu napadeného rozhodnutí tak, je j uvedeno v bodě III odvolání.

7. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně dle § 212 a § 212 o. s. ř., přihlédl k odvolání žalobce i k odvolání žalované a o odvolání rozhodl po odvolacím jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.).
8. V přezkoumávané věci bylo zcela zásadní posoudit, zda účastníci ve smlouvě o dílo ze dne 16. 6. 2014 sjednali tzv. průběžnou fakturaci, tj. že nárok na zaplacení ceny díla, resp. jeho části vznikl žalobci okamžikem, kdy žalovaná odsouhlasila rozsah prací uvedených v předmětných fakturách, jak dovodil soud prvního stupně v napadeném rozsudku.
9. Odvolací soud konstatuje, že závěr soudu prvního stupně o tom, že účastníci ve smlouvě o dílo sjednali, že cena díla bude placena měsíčně v závislosti na provedených pracích odsouhlasených žalovanou a že pro vznik práva na zaplacení ceny díla není rozhodující provedení díla, je správný. Jak plyne ze smlouvy o dílo (čl. IV. bod 1) vznik nároku na zaplacení prací uvedených v předmětných fakturách nebyl vázán na řádné provedení díla a vyhotovení předávacího protokolu, neboť smluvní strany čl. IV. bod 1 sjednaly, že „Fakturace bude prováděna po 21 pracovních dnech, na základě potvrzeného soupisu prací.“. Jedinou podmínkou tedy bylo, aby žalovaná soupis provedených prací (jejich rozsah) potvrdila. To, že účastníci sjednali průběžnou fakturaci, ostatně potvrdil ██████████ žalované pan C ██████████, který ve výpovědi uvedl: „Podle smlouvy byla fakturace sjednána po 21 dnech po změření, které mělo být provedeno fyzicky na stavbě. Předávací protokoly ani neměly být prováděny vzhledem k tomu, že se jednalo o průběžnou fakturaci. Pokud jde o vady smluvně, myslím jejich vyřízení ujednáno nebylo. Nicméně vady byly průběžně vytýkány buďto námi nebo firmou SYNER. Celková cena díla měla být doplacena až závěrečnou fakturou po odstranění vad, nicméně k tomu nikdy nedošlo.“
10. Pokud tedy smluvní strany ve smlouvě sjednaly průběžnou fakturaci díla, má odvolací soud zato, že není namístě úvaha o tom, že žalovaný je povinen zaplatit cenu díla žalobci pouze v případě, že dílo bude žalobcem řádně provedeno a že o předání a převzetí díla bude vyhotoven předávací protokol, jak žalovaná argumentuje v podaném odvolání a odkazuje přitom na čl. VII. odst. 3 a čl. IX. odst. 2 smlouvy o dílo. Je třeba říci, že ujednání v článku IV. bod 4 smlouvy, v němž se výslovně uvádí: „Závěrečná faktura (za poslední měsíční plnění) bude vystavena do 15 dnů ode dne předání kompletního díla a odstranění vad a nedodělků“, se týká nároku na zaplacení až závěrečné faktury, tedy pouze zaplacení konečné faktury je vázáno na splnění podmínek sjednaných v čl. VII. odst. 3, potažmo v čl. IX. odst. 2 smlouvy a nikoliv nároku na zaplacení průběžných faktur, jak se domnívá žalovaná. Možnost sjednat si to, že cena díla bude placena měsíčně v závislosti na provedených pracích, není v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, která je bezesporu aplikovatelná i na právní vztahy vzniklé za účinnosti občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014. Odkázat lze např. na rozhodnutí, sp. zn. 32 Odo 543/2002, (jak to učinil soud prvního stupně), v němž Nejvyšší soud přijal závěr, že provedení díla není pro vznik práva na zaplacení ceny díla rozhodující v případě, že si účastníci smlouvy o dílo uzavřené podle obchodního zákoníku sjednali, že cena díla bude placena měsíčně v závislosti na provedených pracích. A tak tomu je v přezkoumávané věci, když předmětem řízení je zaplacení průběžných faktur a nikoliv úhrada nároků, jejichž vznik je vázán dle smlouvy o dílo na provedení díla (tj. nároku na zaplacení konečné faktury). Vzhledem k uvedenému se odvolací soud nemůže ztotožnit s námitkami žalované, že žalobci nárok na zaplacení průběžných faktur nevznikl. Námitky žalované proto nemá odvolací soud v tomto směru za důvodné.
11. Nicméně odvolací soud se nemůže ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně o jakémsi automatickém odstoupení žalobce od smlouvy o dílo odkazem na článek V. bod 11 smlouvy, podle něhož v případě prodlení platby delší než 5 dní odstupuje dodavatel od smlouvy o dílo.

V daném případě měla být žalovaná v prodlení delším 5 dní se zaplacením celé částky dle faktury č. 31/2014 splatné 1. 10. 2014, což mělo dle soudu prvního stupně za následek jakési automatické odstoupení žalobce od smlouvy ke dni 6. 10. 2014. Předně je třeba říci, že žádný z účastníků se odstoupení od smlouvy dle tohoto ustanovení nedovolal. Přehlédnout nelze ani to, že zákon pojem automatické odstoupení od smlouvy nezná. Smlouva může zaniknout zejména dohodou účastníků, odstoupením jedné či druhé smluvní strany od smlouvy, uplynutím doby atd., což v řízení nebylo tvrzeno ani prokazováno. Přehlédnout nelze ani to, že žalobce ani žalovaná nemá tento závěr soudu za správný. Pro stručnost svého rozhodnutí odvolací soud odkazuje na odůvodnění odvolání žalobce i žalované. Odvolací soud je názoru, že z ustanovení smlouvy (článek V. bod 11) nelze ani takovou úvahu učinit. Aby tomu tak mohlo být, muselo by být ustanovení daleko pregnantněji formulováno, aby nevzbuzovalo pochybnosti. To znamená, že v daném případě mohla zaniknout smlouva o dílo buďto způsobem naznačenými shora, nebo, a to zcela nepochybně, smlouva zanikla pro nemožnost plnění (§ 575 OZ). Jak plyne z obsahu spisu, dílo bylo investorovi městu Pardubice předáno v březnu roku 2015 a v řízení bylo prokázáno, a mezi účastníky to ani není sporné, že žalobce nemohl dílo dokončit, neboť dílo, které měl provádět žalobce, bylo prováděno (dokončováno) jinými firmami (což potvrdil např. svědek H. [redacted] ve své výpovědi). Bez významu není ani tvrzení žalované, že kdyby žalobce odstoupil od smlouvy, tak pro tento případ byl sjednán postup v článku XI. odst. 15 smlouvy, v němž se žalobce a žalovaná dohodli, že po odstoupení žalobce od smlouvy žalobce předá žalované protokolárně dílo v rozsahu, v jakém se do odstoupení od smlouvy nacházelo, a že žalovaná za takový rozsah zaplatí žalobci podle jednotkových cen dohodnutých ve smlouvě (žádná listina vyhotovená ve smyslu tohoto ujednání není obsahem spisu, resp. v řízení ani její existence nebyla tvrzena). Nelze proto než uzavřít, že smlouva o dílo nezanikla odstoupením, jak dovodil soud prvního stupně.

12. Pokud jde o jednotlivé nároky žalobce, tj. požadavek na zaplacení celkem čtyř faktur (které byly žalovaným uhrazeny buď zčásti, nebo vůbec), soud prvního stupně měl za prokázané, že důvodný je nárok žalobce na zaplacení faktury č. 34/14 splatné 1. 10. 2014 znějící na částku 124 086 Kč, když svědek pan H. [redacted], [redacted] žalované nepochybně tvrdil, že potvrdil rozsah prací uvedených na faktuře. Podmínky sjednané v čl. IV. bod 1 smlouvy byly splněny. Odvolací soud proto v tomto rozsahu rozsudek soudu prvního stupně dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
13. V případě nároku na zaplacení faktury č. 39/14 splatné dne 26. 10. 2014 znějící na částku 467 827,40 Kč soud prvního stupně s ohledem na přijatý nesprávný závěr o tom, že žalobce od smlouvy o dílo odstoupil k 6. 10. 2014, přiznal žalobci právo na zaplacení pouze 50 % fakturované částky ve výši 229 363,70 Kč. Odvolací soud konstatuje, že s tímto závěrem se neztotožňuje (viz k tomu již shora) a má zato, že žalobci náleží úhrada celé fakturované částky, neboť jsou splněny podmínky pro její zaplacení ve smyslu ujednání v článku IV. bod 1 smlouvy s přihlédnutím k tomu, že k zániku smlouvy o dílo pro nemožnost splnění v té době ještě nedošlo a svědek pan H. [redacted], [redacted] žalované, přímo na předmětné faktuře odsouhlasil rozsah prací. Odvolací soud proto vůči žalobci rozsudek soudu prvního stupně v zamítavé části ohledně nároku na zaplacení faktury č. 39/2014 ve smyslu § 220 o. s. ř. změnil tak, že žalobci byl přiznán i nárok na zaplacení zbylé částky fakturované částky, tj. částky 229 363,70 Kč s úrokovým příslušenstvím.
14. Jiná situace je u nároku žalobce na zaplacení faktury č. 43/2014 ze dne 18. 12. 2014. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně má zato, že žalobce v řízení neprokázal, že by žalovaná odsouhlasila rozsah prací uvedených na předmětné faktuře. Svědek pan H. [redacted], [redacted] žalované, při výpovědi popřel, že by zápis o provedení pokládky (list č. 0002507 stavebního deníku), podepsal. Zároveň i tento svůj postoj vysvětlil, uvedl: „Dole je můj podpis, ale jedná se jenom o parafu stran stavebního deníku.“. Dále uvedl, že ze stavebního deníku vyplývá, že podepisuje téměř každou stránku stavebního deníku, nejedná se však o souhlas, ale jenom o podpis stránky, je to takové pravidlo, takhle se to provádí. Odvolací soud konstatuje, že z okolností případu neplyne, že by jeho výpověď nebyla pravdivá. Pokud soud prvního stupně

v této části žalobu zamítl, je jeho rozhodnutí správné a odvolací soud je za použití § 219 o. s. ř. potvrdil. V dalším odkazuje odvolací soud pro stručnost svého rozhodnutí na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

15. Pokud jde o fakturu č. 31/2014 ze dne 1. 9. 2014, pak tuto fakturu žalovaná zčásti zaplatila, nezaplacená zůstala částka 92 000 Kč představující kompenzaci za nepřipravenost povrchu k pokládce dlažby, kterou měl zajistit, jak vyplynulo z dokazování, generální zhotovitel firma SYNER, s. r. o. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že z listinných důkazů vyplývá, že žalovanou byly odsouhlaseny jen kompenzace za tři dny po 23 000 Kč, proto soud shledal důvodným nárok žalobce pouze ve výši 69 000 Kč. Odvolací soud konstatuje, že soud provedl navržené důkazy, tyto hodnotil dle zásad stanovených v § 132 o. s. ř. a závěry, které z nich dovodil a podrobně rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, považuje odvolací soud za správné. Odvolací soud proto v tomto rozsahu rozsudek soudu prvního stupně dle § 219 o. s. ř. potvrdil. K námitce žalované, že žádná náhrada kompenzací ve smlouvě sjednána nebyla, že cena díla byla stanovena dohodou jako nejvýše přípustná, že žalobce na jednání soudu dne 19. 8. 2016 popřel, že by se jakékoliv dohody o úhradě kompenzací účastnil, odvolací soud konstatuje, že to, že k prodlení s přípravou povrchu k pokládce dlažby došlo a že se žalovaná a firma SYNER dohodly na poskytování kompenzací, potvrdil ██████████ žalované pan C ████████ ve svém výsledku, když vypověděl. cit.: „Vzhledem k tomu, že na počátku SYNER jako generální dodavatel nezajistil podklady, povrch stavby, žádal žalobce kompenzaci za zdržení s počátkem díla, neboť si přivezl lidi a nářadí. Žalovaný, naše firma a SYNER jsme se dohodly, že SYNER proplatí mně a já pak následně žalobci kompenzaci za toto prodlení s přípravou povrchu.“ K zastavení proplácení kompenzací ze strany žalované žalobci pak došlo z důvodu, že firma SYNER přestala kompenzace proplácet žalované, když v pracích žalobce začaly být vady. Nicméně lze uzavřít, že ██████████ žalované potvrdil, že k dohodě mezi ním a žalobcem v tomto smyslu došlo. Je přitom zcela bez významu, pokud žalobce při ústním jednání 19. 8. 2016 popřel, že by měl být na jednání o kompenzacích, jehož se účastnila žalovaná i zástupce firmy SYNER.
16. Žalovaná v průběhu řízení pro případ, že by soud pohledávku žalobce uznal jako oprávněnou, uplatnila proti nároku žalobce svoji pohledávku ve výši 6 252 108,84 Kč z titulu smluvní pokuty za prodlení žalobce s provedením díla ve lhůtách sjednaných v článku VI. smlouvy jako procesní obranu k započtení. Soud nárok uplatněný k započtení neshledal důvodným. Jen ve stručnosti lze uvést důvody, které soud vedly k tomuto závěru, a to, že soud neměl zato (na rozdíl od žalované), že lze uplatnit smluvní pokutu i za prodlení s předáním díla v dílčích termínech, ale až za konečný termín předání díla 12. 10. 2014. Soud při odůvodnění své úvahy o tom, že započtený nárok žalované není důvodný, vyšel i z toho, že došlo-li k odstoupení do smlouvy k 6. 10. 2014, tak žalovanému již nemohl vzniknout nárok na smluvní pokutu. Soud přihlédl i k tomu, že na stavbě docházelo k přerušování prací pro nepřipravenost stavby pro pokládku dlažby. V podrobnostech odkazuje odvolací soud pro stručnost svého rozhodnutí na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně.
17. Je třeba říci, že z obsahu spisu se podává, že mezi účastníky je sporné, zda žalovaná mohla uplatnit smluvní pokutu za prodlení s plněním dílčích termínů (článek VI. bod 1 smlouvy) či s termínem konečným (článek VI. bod 4), sporné je i to, zda žalovaná poskytla žalobci spolupůsobení (připravenost povrchu k pokládce dlažby) dle ujednání ve smlouvě o dílo, tedy do 1. 7. 2014 (když například svědek pan H ██████████, ██████████ žalované, vypověděl, že původně měla pokládka začít na začátku července, ale začalo se z důvodu nepřipravenosti povrchu od firmy SYNER až koncem srpna). Jinými slovy řečeno, mezi účastníky je sporné, zda k přerušování prací docházelo z viny na straně žalované, či žalobce (když žalovaná žalobci vytýká i nedostatečné kapacity při provádění díla a za neplnění této povinnosti žalovaná rovněž vyúčtovala žalobci smluvní pokutu dle čl. XI. bod 3 smlouvy). Z tohoto plyne, že posouzení způsobilosti pohledávky žalované na zaplacení smluvní pokuty k započtení proti pohledávce žalobce za závazkového vztahu bude velmi náročné důkazně, a tedy i časově. Jde o pohledávku nejistou. Odvolací soud je proto názoru, že je namístě aplikace § 1987 odst. 2 OZ, podle kterého

pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není. A odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, v němž Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v kontextu civilního procesu by měl být smysl § 1897 odst. 2 občanského zákoníku spatřován zejména v ochraně věřitele předtím, aby řízení o jím uplatněné pohledávce bylo zdržováno složitým prokazováním protipohledávek dlužníkových. Lze-li očekávat, že by námitka započtení vznesená podle § 98 věty druhé o. s. ř. s ohledem na obtížnost zjišťování existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou, je možné konstatovat nekompenzabilitu započítávané pohledávky pro nejistotu a neurčitost. A odvolací soud má zato, že v přezkoumávané věci jde o nejistou a neurčitou pohledávku. Odvolací soud proto uzavírá, že s ohledem na uvedené by v tomto případě muselo být provedeno rozsáhlé dokazování ohledně protipohledávky žalované, což by bylo v rozporu s ustanovením § 1987 odst. 2 OZ, proto je namístě souhlasit se závěrem soudu prvního stupně o nemožnosti uplatnit námitku započtení z titulu smluvní pokuty oproti nároku žalobce ze žaloby jako procesní obranu, byť s poněkud jiným odůvodněním.

18. Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně z části potvrdil a z části změnil tak, jak je ve výrocích pod bodem I, II a III uvedeno. Pokud odvolací soud ve výroku III potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v tom správném znění, vedla ho k tomu ta skutečnost, že soud prvního stupně ve výroku II, pokud rozhodl o zamítnutí žaloby o zaplacení 301 996 Kč, zřejmě nedopatřením opomněl zamítnout i žalobcem požadovaný běžící úrok od 19. 1. 2015 do zaplacení. Odvolací soud proto rozhodl tak, jak je ve výroku III uvedeno, s poznámkou v tom správném znění.
19. Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně měnil, proto rozhodoval o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Rozhodnutí o nákladech řízení má svoji oporu v § 224 a § 142 odst. 2 o. s. ř. Odvolací soud měnil rozhodnutí soudu prvního stupně, proto rozhodoval o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Rozhodnutí o nákladech řízení má svoji oporu v § 224 a § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalobce učinil předmětem řízení zaplacení částky 977 589 Kč. Žalobce byl úspěšný v rozsahu nároku na zaplacení částky 652 593,40 Kč. Úspěch žalobce činí 66 %, po přepočtení úspěchu a neúspěchu vychází, že žalobce má právo na náhradu 32 % svých nákladů, které vynaložil k účelnému uplatňování práva.
20. Náklady řízení žalobce představuje odměna za právní zastupování žalobce advokátem dle vyhl. č. 177/1996 Sb. za 2 úkony právní služby po Kč 12 220 (převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby), 1 úkon v poloviční výši za jednoduchou výzvu k plnění v částce 6 110 Kč, 6 úkonů po Kč 12 220 (podání žalobce ze dne 7. 6. 2016, ze dne 24. 2. 2017, ze dne 2. 6. 2017, závěrečný návrh ze dne 10. 5. 2017, podání ze dne 10. 8. 2017 ve znění podání ze dne 19. 10. 2017, závěrečný návrh ze dne 24. 5. 2018), 15 úkonů za jednání před soudem prvního stupně ve dnech 8. 4. 2016, 27. 5. 2016, 19. 8. 2016, 1. 11. 2016, 31. 1. 2017, 17. 3. 2017, 12. 5. 2017, 21. 7. 2017, 6. 10. 2017, 29. 5. 2018, 18. 7. 2018 (z toho jednání konaná dne 8. 4., 27. 5., 19. 8. a 1. 11. 2016 trvala déle než 2 hodiny, takže za každé z těchto jednání náleží odměna v rozsahu 2 úkonů), 18x režijní paušál po Kč 300, dále cestovné za použití osobního automobilu Volkswagen Tiguan při průměrné spotřebě 7,26 l nafty na 100 km, 1 cesta Pardubice – Plzeň a zpět 230 km, celkem 460 km, jízdné ke 4 soudním jednáním v celkové výši 10 692 Kč (tj. za cestu k jednání konanému dne 8. 4. 2016, 27. 5. 2016, 19. 8. 2016, 1. 11. 2016; jízdné na jednání 31. 1. 2017, 17. 3. 2017, 12. 5. 2017, 21. 7. 2017 a 29. 5. 2018 neúčtuje), ztráta času na cestě k 11 jednáním – cesta Pardubice a zpět celkem Kč 13 200, DPH a soudní poplatek ve výši 48 880 Kč. Náklady řízení za řízení před soudem prvního stupně činí celkem částku 403 678,62 Kč.
21. Žalobci náleží rovněž náhrada nákladů odvolacího řízení za 2 úkony právní služby po Kč 10 620 (odvolání, účast na odvolacím jednání) z tarifní hodnoty 574 359 Kč, 2 režijní paušály po Kč 300, ztráta času Pardubice – Plzeň a zpět za 12 půlhodin na cestě, celkem 1 200 Kč, DPH a zaplacený soudní poplatek ve výši 28 718 Kč. Náklady odvolacího řízení činí celkem částku 56 596,40 Kč.
22. Celkové náklady řízení, a to jak před soudem prvního stupně, tak před soudem odvolacím činí

celkem 460 275,02 Kč. Z těchto nákladů řízení náleží žalobci 32 %, což představuje částku 147 288 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobce v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozsudku prostřednictvím Okresního soudu Plzeň-sever.

Plzeň 20. února 2019

JUDr. Zuzana Krejsová v. r.
předsedkyně senátu